

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 209/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. L. B., B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky konaním a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 47 Cbi 84/02-25 zo 14. novembra 2002, konaním a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 324/02 z 12. februára 2003 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vyjadreným v prípise č. k. VI/1 Pz 257/03-11 z 11. júna 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. L. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2003 doručená sťažnosť JUDr. L. B., B. (ďalej len sťažovateľ), vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

konaním a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 47 Cbi 84/02-25 zo 14. novembra 2002, konaním a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 324/02 z 12. februára 2003 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vyjadreným v prípise č. k. VI/1 Pz 257/03-11 z 11. júna 2003. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil neplatnosť vyššie označených rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj vyjadrenia generálnej prokuratúry „pre porušenie zákona a vrátil vec na nové pojednávanie“.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd zastavil konanie podľa § 10 ods. 2 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) o určenie pravosti a výšky pohľadávky proti konkurznej podstate úpadcu SKP HOLDING NÁBYTOK, a. s., Pravenec, a to z dôvodu, že sťažovateľ nesplnil poplatkovú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods.1 písm. a) a § 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd, ktorý uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ považuje rozhodnutia súdov za vecne nesprávne z dôvodu, že súdy pri ustálení výšky súdneho poplatku vychádzali z nesprávne stanovenej položky sadzobníka k zákonu o súdnych poplatkoch. Preto aj podal generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra prípisom z 11. júna č. k. VI/Pz 257/03-11, ktorý bol doručený sťažovateľovi 16. júna 2003, oznámila, že podnet bol odložený bez preskúmania vecnej správnosti rozhodnutí súdov z dôvodu, že podľa § 243f ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o podmienkach konania, o zastavení konania alebo o prerušení konania alebo ktorým sa upravuje vedenie konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 187/03).

Vzhľadom na to, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť ešte pred tým, ako sa sťažovateľ obrátil s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania na generálneho prokurátora, t. j. najneskôr 21. mája 2003 (sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplýval opak), bola predmetná sťažnosť podaná v čase (15. augusta 2003), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok voči rozhodnutiam súdov. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (§ 243e až 243j OSP) nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (napr. I. ÚS 134/03). V dôsledku toho nebolo možné zaoberať sa námietkami sťažovateľa smerujúcimi voči napadnutým uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné jeho sťažnosť smerujúcu voči rozhodnutiam súdov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Opierajúc sa o toto ustanovenie ako ďalší dôvod (uvedený v cit. § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) na odmietnutie sťažnosti bola skutočnosť, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia neplatnosti napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov „pre porušenie zákona“. Pre takto formulovaný návrh na začatie konania (postup) ústavného súdu nie je daná jeho právomoc. Podstatou predmetnej sťažnosti je preskúmanie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska ich „zákonosti“ a v konečnom dôsledku ich zrušenie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 22/03, I. ÚS 44/03), podľa ktorej z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

2. Nedostatok právomoci ústavného súdu bol dôvodom aj na odmietnutie sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal zrušenia vyjadrenia generálnej prokuratúry č. k. VI/1 Pz 257/03-11 z 11. júna 2003, ktorým prokuratúra oznamovala sťažovateľovi, že nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Predpoklady pre podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. OSP. Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok ako procesný inštitút, využitie ktorého patrí generálnemu prokurátorovi. Nejde teda o právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“. Právo sťažovateľa na podanie podnetu (§ 243e ods. 1 OSP) nebolo postupom generálnej prokuratúry sťažovateľovi odňaté. Navyiac, mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o zastavení konania, a teda sťažovateľ sa tejto ochrany nedomáhal v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ústavy.

Z týchto dôvodov bolo rozhodnuté tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2003